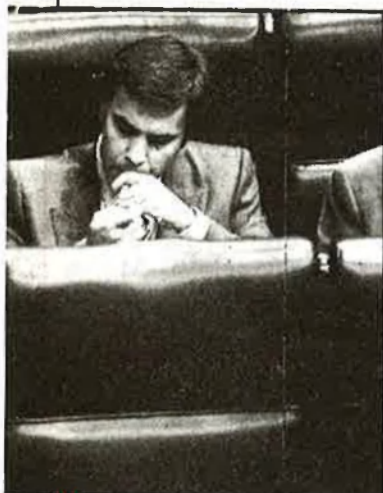

Govern i oposició viuen crisis internes

Felipe González podria remodelar el gabinet a final d'any

El president haurà de resoldre problemes del seu partit / Anu

Dins el Partit Socialista Obrer Espanyol comença a créixer la contestació cap al govern. Les eleccions catalanes, d'una banda, han desfermat el descontentament que hi havia entre els socialistes del Principat i la direcció central; i el cada dia més proper congrés del partit, de l'altra, ha posat en moviment tots aquells qui estan esperant un nou debat intern que pugui aclarir el panorama futur i adequar les seues consciències a la nova realitat. Dins el partit majoritari de l'oposició, les anunciades discrepàncies entre demòcrata-cristians i aliancistes han aflorat de forma virulenta amb motiu del debat del projecte de Llei de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública. El xerric de dents comença a generalitzar-se.

Dins el partit que presta

suport al govern va sorgir una mal dissimulada crisi, des del moment en què els més ortodoxos començaren a pensar com de complicat podia resultar omplir de contingut determinats enunciats electorals. Les posicions discrepans començaren a créixer també mal dissimuladament —la disciplina interna ha funcionat gràcies al vice-president i vice-secretari Alfonso Guerra i als bons oficis de Carmen García Bloise, que amb fermesa han sabut tancar petites crisis des del moment en què, sobre certs punts bàsics com l'OTAN, desaparegueren les posicions maximalistes—. Als corredors del Congrés dels Diputats no resulta difícil trobar petites tertúlies de membres de grup parlamentari del partit governamental amb discussions on la decepció, i inclús la ira, són les notes predominants.

La política econòmica de Boyer produí certes sorpreses que en cap cas, però, no arribaren a crispació. Sobre Boyer començaren a sorgir les crítiques internes quan s'endevinà en ell la mateixa influència sobre Felipe González que sobre Adolfo Suárez tingué Enrique Fuentes Quintana. Felipe, als pocs mesos d'arribar a la Moncloa, omplí totes les seues converses de productes interiors bruts i macroeconomies. González perdé el seu llenguatge carismàtic a costa de tecnicismes per a iniciats.

Els majors disgusts coincidiren amb la reconversió industrial, que posà Solchaga davant els sindicalistes. Ni els draps calents de Felipe González han evitat els durs enfrontaments entre Nicolás Redondo i el ministre d'Indústria. Fins i tot en òrgans oficials del partit s'han deixat veure draps bruts estesos al sol. Últimament, l'OTAN ha cobrat un nou protagonisme. I en tindrà més perquè a les pròximes manifestacions antiatlantistes que hi ha anunciades aniran de bracet i pel carrer membres de corrents distints.

A la inexistència de debat intern que denunciï alguns s'ajunten ara els problemes derivats de la desfeta a Catalunya. Fa tan sols deu dies, una diputada socialista es queixava al bar del Congrés de l'estranya situació on havia arribat. «Abans érem en totes les organitzacions de lluita contra la dictadura dins un context català. Érem tan catalans com els altres. Ara ja no som més que un apèndix d'un PSOE centralista. Del nostre catalanisme es dubta sistemàticament, i el bo i cert és que nosaltres no pertanyem als organismes democràtics per a perdre la nostra identitat catalana.» Els diputats catalans del PSOE volen ara convertir-se en grup parlamentari amb les seues sigles de PSC. La direcció central no participa d'aquesta idea, perquè això podria suposar un pe-

rillós desmarcament. Potser, ara, després de l'escàndol de la querella contra vint-i-cinc dirigents de Banca Catalana, la diferenciació siga més que necessària. Per als socialistes catalans, la situació és delicada. De derrotats, han passat a enemics. Els 270.000 milions de pessetes amb què s'hagué de remeiar l'enfonsament de la Banca Catalana poden ser, grotescament, un bumerang contra els membres del PSC.

La crisi del partit del govern, que és més profunda del que sembla al carrer, tocarà fons al congrés de finals d'any. Per a llavors, és molt probable que Felipe González es veja obligat a remodelar el seu gabinet. I el pols no serà amb l'oposició, sinó amb el propi partit. Vull dir que no cauran aquells contra els quals la dreta conservadora ha llançat els dards i els acudits, sinó aquells qui isquen escaldats del debat congressual.

I arribats ací podria algú suposar que la dreta està fregant-se les mans en veure l'afebliment de l'adversari. Doncs no és així, perquè entre les hosts de Manuel Fraga i les d'Oscar Alzaga ja s'han produït les primeres punyalades públiques. Els demòcrata-cristians, cansats que als plenaries importants de les últimes setmanes (Llei Sindical i Funció Pública) no se'ls haja deixat defensar les seues esmenes, han optat per la protesta silenciosa, és a dir, abandonar els escons. La coalició ha de revisar els seus pactes, de qualsevol manera. Fraga porta les de guanyar perquè els homes d'Alzaga, malgrat haver estat homologats internacionalment, no confien en les pròpies forces i tenen por de perdre el lloc en les properes llistes electorals.